

EPD

Laat ik u eens vertellen over de zogenaamde Landelijk EPD, het Elektronisch Patiënten Dossier. Maar dan op een volwassen manier. Ik voel mij door de overheid beledigd. Zij spreken mij keer op keer toe alsof ik net uit de peuterspeelzaal kom kruipen. Van oorsprong werkt de overheid ten dienste van het volk, maar tegenwoordig lijkt de overheid meer op een overbezorgde, betweterige, oude buurvrouw dan op een werknemer.

Hoe halen ze het in hun zotte kop om mij op deze kleinerende manier aan te spreken!? Ik ben toch geen idioot! Zij trachten onze complete levens te controleren. Eerst onze telefoongesprekken, toen onze emailtjes en nu onze medische gegevens. Binnenkort gaan ze het nog aan andere bestanden koppelen. Dit kan namelijk heel handig zijn met personeelsbestanden. Dan kun je je personeel selecteren op gezondheid en gezondheidsrisico's bij een massaontslag. Of we koppelen de EPD aan de bonuskaart, air miles kaart, Rocks, FreeBee's en ga zo maar door. Over een paar jaar krijg je aan de kassa niet alleen de vraag hoeveel je appels wegen, maar ook waarom je zoveel cola koopt als je last hebt van suikerziekte. Of de dokter vraagt waarom je nog steeds sigaretten koopt als er longkanker bij je is geconstateerd. Daarnaast kun je dan een brief met premie verhoging van je verzekering verwachten als zij zien dat je de laatste tijd te veel ongezonde artikelen hebt gekocht.

Nu is het EPD weliswaar niet verplicht, maar het Elektronisch Kind Dossier wel. Een ouder is nu bij voorbaat een slechte ouder, tenzij het uit het dossier blijkt van niet. Waar is onze rechtstaat heen? We waren onschuldig tot schuld was bewezen. Alles, tot aan seks toe, wordt van kinderen tot 19 jaar in een dossier vast gelegd. We durven iemand in een café niet op zijn slechte adem te attenderen, maar het registreren van sekservaringen van jongeren, geen probleem.

Waar is de tijd van taboes? Of van sociale controle? Ook dat was geen zegen, maar het EPD is gewoon eng. Tegenwoordig werkt iedereen in de zorg. Of er is weer eens een leuke lakse werknemer die zijn laptop in zijn auto laat liggen, zijn usb verliest of zijn computer bij het grof vuil zet. Mocht dat een keer gebeuren, waar in het land dan ook, dan zou het zomaar kunnen dat al jouw medische gegevens op straat liggen.

We werken met mensen, en mensen maken fouten. Daarom wil ik juist dat mijn betrouwbare informatie voor zo weinig mogelijk mensen beschikbaar is. Hoe minder mensen, hoe minder kans op fouten. Die enkele keer dat ik dan twee keer mijn verhaal bij een andere arts moet doen, neem ik voor lief. Die keer dat de diagnose langer duurt, ook.

Als er werkelijk zoveel medische missers ontstaan door slechte informatie voorziening in de zorg, dan verwacht ik dat de zorgverleners beter worden opgeleid en beter communiceren met elkaar. En als er werkelijk 1700 mensen per jaar onnodig dood gaan, kan minister Klink mij dan uitleggen waarom dit probleem in handen is gegeven van stichting Nictiz? Als deze cijfers van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport kloppen, betekent dit dat dit de grootste nationale ramp is sinds de Tweede Wereld Oorlog. Of te wel, elk twee jaar een Watersnoodramp, of elke drie jaar een elf september. En dit probleem geven zij aan een stichting met een jaarbudget van 10 miljoen euro.

Dit is het verantwoordelijkheidsgevoel van de overheid, en daarom geef ik hen toch echt niet de toestemming om mijn persoonlijke medische gegevens vrij te geven.

Rudolph Vermeer
rudolph@recordradio.nl